

“मीठे बच्चे- आत्म-अभिमानी बन, म आत्मा हुँ शरीर होइन, यो हो पहिलो पाठ, यही पाठ सबैलाई राम्रोसँग पढाऊ ।”

प्रश्न:- ज्ञान सुनाउने तरिका के हो ? कुन विधिले ज्ञान सुनाउनुपर्छ ?

उत्तर:- ज्ञानको कुरा बडो खुशी-खुशीसँग सुनाऊ, लाचार भएर होइन । तिमीहरू आपसमा बसेर ज्ञानको चर्चा गर, ज्ञानको मनन-चिन्तन गरेर फेरि अरूलाई सुनाऊ । आफूलाई आत्मा सम्भरेर आत्मालाई सुनायौ भने सुन्नेहरू पनि खुशी हुन्छन् ।

ओम् शान्ति । बाबा भन्नुहुन्छ- आत्म-अभिमानी वा देही-अभिमानी भएर बस किनकि आत्मामा नै राम्रो वा नराम्रो संस्कार भरिन्छ । सबैको असर आत्मामा पर्छ । आत्मालाई नै पतित भनिन्छ । पतित आत्मा भनिन्छ भने अवश्य जीव आत्मा नै हुनुपर्छ । आत्मा शरीरको साथ नै हुन्छ । पहिलो मुख्य कुरा बाबा भन्नुहुन्छ- आत्मिक रूपमा बस । आफूलाई शरीर होइन, आत्मा सम्भरेर बस । आत्माले नै यी अंगहरूलाई चलाउँछ । घरी-घरी आफूलाई आत्मा सम्भरेमा परमात्मा याद आउनेछ । यदि देह याद आयो भने देहको पिता याद आउनेछ, यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- आत्म-अभिमानी बन । बाबाले पढाइरहनुभएको छ, यो हो पहिलो पाठ । तिमी आत्मा अविनाशी हो, शरीर विनाशी हो । ‘हामी आत्मा हौं’ यो पहिलो शब्द याद गरेनौ भने कच्चा रहनेछौ । म आत्मा हुँ, शरीर होइन- यो शब्द यस समय बाबाले पढाउनुहुन्छ । पहिले कसैले पनि पढाएको थिएन । बाबा आउनुहुन्छ नै आत्म-अभिमानी बनाएर ज्ञान दिनको लागि । पहिलो ज्ञान दिनुहुन्छ- हे आत्मा तिमी पतित छौ, किनकि यो हो नै पुरानो दुनियाँ । प्रदर्शनीमा पनि तिमी बच्चाहरूले धेरैलाई सम्झाउँछौ । प्रश्न-उत्तर गर्छन् भने दिनमा आराम गर्ने समय आपसमा मिल्नुपर्छ, समाचार सोध्नुपर्छ, कसले के के सोधे, मैले के सम्झाएँ । फेरि उनलाई सम्झाउनु छ- उसलाई यसरी होइन, यसरी सम्झाउनुपर्छ । सम्झाउने युक्ति सबैको एकै हुँदैन । मूल कुरा हो- आफूलाई आत्मा सम्भन्ध्यौ या देह ? दुई पिता पनि सबैका छन् अवश्य । जति पनि देहधारी छन्, उनको लौकिक पिता पनि छन्, पारलौकिक पनि हुनुहुन्छ । हदको बुवा त साधारण हुन् । यहाँ तिमीलाई मिलेको छ- बेहदको बुवा, उहाँ हामी आत्माहरूलाई बसेर सम्झाउनुहुन्छ । उहाँ एकै बाबा पनि हुनुहुन्छ, टिचर पनि हुनुहुन्छ, गुरु पनि हुनुहुन्छ- यो पक्का गर्नुपर्छ । जब तिमीले कसैलाई सम्झाउँछौ भने जो जो व्यक्तिहरूले तिमीसँग प्रश्न सोध्छन्, त्यस बारेमा आपसमा बस्नुपर्छ, जो होशियार छ उनलाई पनि बसाउनुपर्छ । तिमीलाई समय मिल्छ, दिनको समयमा । यस्तो होइन, भोजन खाएपछि निद्रा लाग्छ । जसले धेरै खाना खान्छ, उनलाई निद्राको आलस्य आउँछ । दिनमा क्लास गर्नुपर्छ- फलानोले यो यो सोध्यो, हामीले यो जवाफ दियौं । प्रश्न त भिन्न-भिन्न सोध्नेछन् । त्यसको जवाफ पनि वास्तविक (रियल) हुनुपर्छ । देख्नुपर्छ- उनलाई आकर्षणमा ल्याएँ, सन्तुष्ट भए ? नत्रभने फेरि सुधार गर्नुपर्ने हुन्छ । जो होशियार छन्, उनलाई पनि राख्नुपर्छ । यस्तो होइन, खाना खाएकोले चाँडै निद्रा लाग्यो । देवताहरूले खाना धेरै कम खान्छन् किनकि खुशी हुन्छ नि । यसैले भनिन्छ, खुशी जस्तो खुराक छैन । तिमी बच्चाहरूलाई अपार खुशी हुनुपर्छ । ब्राह्मण बन्नमा धेरै खुशी छ । ब्राह्मण तब नै बन्छन् जब उनलाई खुशी मिल्छ । देवताहरूलाई खुशी हुन्छ किनकि उनीहरूको पासमा धन महल आदि सबै थोक हुन्छ । त्यसैले उनीहरूको लागि खुशी नै काफी छ । खुशीमा खाना पनि धेरै कम, सूक्ष्म खान्छन् । यो पनि एक कायदा हो । धेरै खानेहरूलाई धेरै निद्रा आउँछ । जसलाई निद्राको नशा हुन्छ, उसले कसैलाई पनि सम्झाउन सक्दैन, मानौं लाचार (विवश) हुन्छ । यो ज्ञानको कुरा त धेरै खुशीसँग सुन्नु-सुनाउनुपर्छ । सम्झाउन पनि सजिलो छ ।

मूल कुरा हो बाबाको परिचय दिनु । ब्रह्मालाई त कसैले जान्दैनन् । प्रजापिता ब्रह्मा हुन्, धेरै भन्दा धेरै प्रजा हुनेछन् । यी प्रजापिता ब्रह्मा कसरी हुन सक्छन्- यसमा धेरै राम्रोसँग सम्झाउनु छ । बाबाले सम्झाउनुभएको छ- यिनको धेरै जन्मको, अन्तिम जन्मको पनि अन्त्यमा वानप्रस्थ अवस्थामा मैले प्रवेश गर्छु । नत्र भने रथ कहाँबाट आयो ? रथ गायन गरिएको छ नै शिवबाबाको लागि । रथमा कसरी आउनुहुन्छ, यसमा अलमलिन्छन् । रथ त अवश्य चाहिन्छ । कृष्ण त हुन सक्दैनन्, त्यसैले अवश्य ब्रह्माद्वारा सम्झाउनुहुन्छ । माथिबाटै त बोल्नुहुन्न । ब्रह्मा कहाँबाट आए ? बाबाले सुनाउनुभएको छ- म यिनमा प्रवेश गर्छु, जसले पूरा ८४ जन्म लिएका छन् । यो स्वयम्ले जान्दैनन्, मैले सुनाउँछु । कृष्णलाई त रथको दरकार नै छैन । कृष्ण भनेमा फेरि भागीरथ गुम भएर

जानेछ । कृष्णलाई भागीरथ भनिदैन । उनको त पहिलो जन्म हुन्छ राजकुमारको । त्यसैले बच्चाहरूलाई मनमा विचार सागर मन्थन गर्नुपर्छ । यो त बच्चाहरूले जान्दछन्, त्यो कुरा त होइन जुन शास्त्रहरूमा लेखिदिएका छन् । बाँकी यो त ठीक छ, विचार सागर मन्थन गरेको, कलश लक्ष्मीलाई दिएको । उनले फेरि अरूलाई अमृत पिलाइन् तब स्वर्गको गेट खुल्यो । तर परमपिता परमात्मालाई त विचार सागर मन्थन गर्नुपर्ने आवश्यकता नै हुँदैन । उहाँ त बीजरूप हुनुहुन्छ । उहाँमा ज्ञान छ, उहाँले नै जान्नुहुन्छ, तिमीहरूले पनि जानेका थियौ । अहिले यो राम्रोसँग अवश्य सम्झाउनु छ । नबुझिकन देवता पद कसरी प्राप्त हुनेछ ! बाबा सम्झाउनुहुन्छ आत्माहरूलाई रिफ्रेश (ताजा) गराउनको लागि । अरूले त केही पनि जान्दैनन् । बाबा आएर सम्झाउनुहुन्छ— अहिले तिमीहरूको लंगर भक्तिमार्गबाट उठिसकेको छ, अब ज्ञानमार्गमा चलेको छ । बाबा भन्नुहुन्छ— मैले तिमीलाई जुन ज्ञान दिन्छु, त्यो प्रायः लोप भएर जानेछ ।

एक हुनुहुन्छ निराकार, दोस्रो हुनुहुन्छ साकारी पिता । सम्झाउन त धेरै राम्रोसँग सम्झाइन्छ तर माया यस्तो छ जसले आकर्षण गरेर फोहोरमा लैजान्छ । पतित बन्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, तिमी काम चितामा चढेर एकदम कब्रिस्तानमा आइपुगेका छौ । फेरि यहाँ नै परिस्तान हुनेछ अवश्य । आधाकल्प परिस्तान चल्छ, फेरि आधाकल्प कब्रिस्तान चल्छ । अब सबै चिहान (कब्रदाखिल) हुनु छ । सिँढीको चित्रमा पनि राम्रोसँग सम्झाउन सक्छौ । यो हो नै पतित राज्य, यसको विनाश अवश्य हुनु छ । यो धर्ती अब कब्रिस्तान हुनेछ । फेरि यही धर्ती परिवर्तन हुनेछ अर्थात् तमोप्रधानबाट सतोप्रधान दुनियाँ हुनेछ, फेरि २ कला कम हुनेछ । तत्त्वहरूको पनि कला कम हुनेछ, त्यसपछि फेरि उपद्रव मचाउनेछ । तिमी सबैलाई राम्रोसँग सम्झाउँछौ । यदि सम्झदैनन् भने कौडी समान हुन्, कुनै मूल्य (भ्याल्यु) छैन । यसको महत्त्व त बाबाले बताउनुहुन्छ । गायन पनि छ— हीरा जस्तो जन्म... । तिमीले पनि पहिले बाबालाई जानेका थिएनौ, तिमी कौडी जस्तै थियौ । अहिले बाबा आएर हीरा जस्तो बनाउनुहुन्छ । बाबाबाट नै हीराजस्तो जन्म मिल्छ, फेरि कौडी जस्तो किन हुन्छौ ? तिमी ईश्वरीय सन्तान हो नि । गायन पनि छ— *आत्मा परमात्मा अलग रहे बहुकाल...* । जब वहाँ शान्तिधाममा हुन्छौ भने त्यो मिलनमा कुनै फाइदा हुँदैन । त्यो त केवल पवित्रता वा शान्तिको स्थान हो । यहाँ त तिमी जीव आत्माहरू हो । परमात्मा बाबाको आफ्नो शरीर छैन, उहाँले शरीर धारण गरेर तिमी बच्चाहरूलाई पढाउनुहुन्छ । तिमी बाबालाई जान्दछौ र भन्दछौ— बाबा ! बाबाले पनि भन्नुहुन्छ— हे बच्चा । लौकिक पिताले पनि भन्छन् नि— ए ! बच्चाहरू, आऊ तिमीहरूलाई मिठाइ (टोली) खुवाउँछु । तुरुन्तै सबै दौडिन्छन् । यहाँ बाबाले पनि भन्नुहुन्छ— बच्चाहरू आऊ, तिमीहरूलाई वैकुण्ठको मालिक बनाऊँ, त्यसैले सबै दौडिन्छन् । पुकार्छन् पनि, हामी पतितहरूलाई पावन बनाएर, पावन दुनियाँ विश्वको मालिक बनाउन आउनुहोस् । अब निश्चय छ भने मान्नुपर्छ । बोलाएका पनि बच्चाहरूले हो । म आउँछु नै बच्चाहरूको लागि । बच्चाहरूलाई नै भन्दछु— तिमीहरूले बोलाएका थियौ, अब म आएको छु । पतित-पावन पनि बाबालाई नै भन्छन् नि । गंगा आदिको पानीबाट तिमी पावन बन्न सक्दैनौ । आधाकल्प तिमी भूलमा चल्यौ । भगवान्लाई खोज्छौ तर कसैलाई पनि समझमा आउँदैन । बाबा भन्नुहुन्छ— हे बच्चाहरू । त्यसरी नै बच्चाहरूको पनि यही उल्लासले निक्किलनुपर्छ— हे बाबा । तर यति उल्लाससँग निस्कदैन । यसलाई देह-अभिमान भनिन्छ, न कि देही-अभिमानी । तिमी अहिले बाबाको सम्मुख बसेका छौ । बेहदको बाबालाई याद गर्नु भन्ने बेहदको बादशाही पनि अवश्य याद आउनेछ । यस्तो बाबालाई कति प्यारसँग रेस्पन्स (जवाफ) दिनुपर्छ । बाबा तिमीले बोलाएको हुनाले आउनुभएको हो । ड्रामा अनुसार, एक मिनेट पनि अधि-पछि हुन सक्दैन । सबैले भन्छन्— हे भगवान् (ओ फादर), मुक्त गर्नुहोस्, हामी सबै रावणको जंजीरमा छौं, हजुर हाम्रो गाइड बन्नुहोस् । त्यसैले बाबा गाइड पनि बन्नुहुन्छ, सबैले उहाँलाई बोलाउँछन्— हे मुक्तिदाता, हे गाइड ! आएर हाम्रो गाइड बन्नुहोस् । त्यसैले बाबा गाइड पनि बन्नुहुन्छ, सबैले उहाँलाई बोलाउँछन्— हे मुक्तिदाता, हे गाइड ! आएर हाम्रो गाइड बन्नुहोस् । हामीलाई साथमा लिएर जानुहोस् । अहिले तिमी संगममा खडा छौ । बाबा सत्ययुगको स्थापना गरिरहनुभएको छ । अहिले हो कलियुग, करोडौं मनुष्य छन् । सत्ययुगमा त केवल थोरै देवी-देवताहरू थिए, त्यसैले अवश्य विनाश भएको हुनुपर्छ । त्यो पनि सामुन्ने खडा छ, जसको लागि गायन छ— विज्ञान घमण्डीहरू, कति बुद्धिबाट अक्कल निकालिरहन्छन् । त्यो हो यादव सम्प्रदाय । फेरि इतिहास दोहोरिन्छ । अब त सत्ययुगको इतिहास दोहोरिनेछ ।

तिमीले बुभेका छौ- हामी नयाँ दुनियाँमा उँच पद प्राप्त गर्ने पुरुषार्थ गरिरहेका छौं । पवित्र अवश्य बन्नु छ । तिमीले सम्झाउँछौ- यस पतित दुनियाँको विनाश अवश्य हुनेछ । बच्चा आदि त रहने छैनन् । न कोही वारिस (हकदार) बन्नेछन्, न विवाह आदि गर्नेछन् । धेरै गयो, बाँकी थोरै रह्यो । थोरै समय छ, त्यसको पनि हिसाब छ । पहिले यस्तो भनिदैनथ्यो- अब समय थोरै छ । पहिले आएका जो शरीर छोडेर गएका छन्, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार जन्म लिएका छन् । कोही यहाँ आएका पनि होलान् । देखिन्छ, मानौं यहाँका बिछोडिएर गएका हुन् । उनलाई ज्ञान विना मजा आउँदैन । माता-पितालाई भन्छन्, म त यहाँ जान्छु । यो त सजिलै बुझ्ने कुरा हो । विनाश अवश्य हुनु नै छ । लडाइँको तयारी पनि देखिरहेका छौ । आधा खर्च त यिनीहरूको यसै लडाइँको सामानमा नै लाग्छ । हवाईजहाज आदि कसरी बनाउँछन्, भन्दछन्- घरमा बसेर पनि सारा खलास हुनेछ । यस्तो यस्तो चीजहरू बनाउँछन् किनकि हस्पिटल आदि त रहनेछैनन् । ड्रामामा यो पनि बाबाको इशारा मिले जस्तै हो । त्यो पनि ड्रामामा निश्चित छ । सम्झन्छन्- यस्तो नहोस् जसकारण विरामी भइरहून् । सबैलाई अवश्य मर्नु नै छ । राम गयो, रावण गयो... । जसले योगमा रहेर आयु बढाइरहन्छन्, उनको अवश्य बढ्नेछ । आफ्नो खुशीले शरीर छोडिदिन्छन् । जसरी उदाहरण बताउँछन्, ब्रह्म ज्ञानी हुन्, उनीहरू पनि ब्रह्ममा जानको लागि, यसरी खुशीले शरीर छोड्छन् । तर ब्रह्ममा कोही जाँदैन, न त पाप काटिन्छ । पुनर्जन्म फेरि पनि यहाँ लिन्छन् । पाप काट्ने युक्ति बाबाले बताउनुहुन्छ- म एकलाई याद गर, अरू कसैलाई पनि याद नगर । लक्ष्मी-नारायणलाई पनि याद गर्नु छैन । तिमी जान्दछौ- यस पुरुषार्थबाट हामीले यो पद प्राप्त गरिरहेका छौं । स्वर्गको स्थापना भइरहेको छ । हामी पढिरहेका छौ, यो पद पाउनको लागि, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार । उनीहरूको जुन राजवंश (डिनायस्टी) चल्छ, त्यो बाबाले संगममा अहिले स्थापना गर्नुभएको हो । तिमीले भाषण पनि यस्तो गर, जुन ठीकसँग (एक्युरेट) कसैको पनि बुद्धिमा बस्न सकोस् । यस समय हामी ईश्वरीय सम्प्रदाय र प्रजापिता ब्रह्माका मुख वंशावली भाइ-बहिनी हौं । हामी आत्माहरू सबै भाइ-भाइ हौं । ब्रह्माकुमार-कुमारीहरूको विवाह हुँदैन । यो पनि बाबाले सम्झाउनुहुन्छ- कसरी गिर्न पुग्छन्, काम अग्निले जलाउँछ । तर डर रहन्छ- एक पटक हामी गिन्याँ भने गरेको कमाइ खत्तम हुनेछ । कामसँग हारेपछि पद भ्रष्ट हुन्छ । कमाइ कति ठूलो छ ! मानिसहरूले पद्म करोड कमाउँछन् । उनलाई अब थोरै समयमा सबै खत्तम हुनेछ भन्ने कहाँ थाहा छ र । बम बनाउनेहरूले जानेका छन्, यो दुनियाँ खत्तम हुनेछ, हामीलाई कसैले प्रेरणा दिइरहेको छ, त्यसैले बनाइरहेका छौं । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) ज्ञानलाई मनमा घोट्नु छ अर्थात् विचार सागर मन्थन गर्नु छ । ज्ञानको कुरा नै आपसमा बातचित गरेर अरूलाई सम्झाउनु छ । सुस्ती वा आलस्यलाई छोडि दिनु छ ।
- २) देही-अभिमानि बनेर बडो उल्लाससँग बाबालाई याद गर्नुपर्छ । हामी बाबाको पासमा आएका छौं कौडीबाट हीरा बन्नको लागि, सधैं यसै नशामा रहनु छ । हामी हौं ईश्वरीय सन्तान ।

वरदान:- बेहदको वैराग्य वृत्तिद्वारा पुराना संस्कारहरूको आक्रमणबाट सुरक्षित रहनेवाला मास्टर ज्ञानस्वरूप भव

पुराना संस्कारहरूको कारण सेवामा वा सम्बन्ध-सम्पर्कमा विघ्न पर्छ । संस्कारले नै भिन्न-भिन्न रूपबाट आफूतर्फ आकर्षित गर्छ । जहाँ कसैमा पनि आकर्षण हुन्छ त्यहाँ वैराग्य हुन सक्दैन । संस्कारहरूको छिपेको अंश छ भन्ने पनि समय आएपछि वंशको रूप लिनेछ, परवश गरिदिन्छ । यसैले ज्ञानस्वरूप बनेर, बेहदको वैराग्य वृत्तिद्वारा पुरानो संस्कार, सम्बन्ध, पदार्थहरूको आक्रमणबाट मुक्त बन । त्यसपछि नै सुरक्षित रहनेछौं ।

स्लोगन:- मायासँग निर्भय बन, आपसी सम्बन्धमा निर्मान बन ।